

LA DIVISIÓ DE LA COSA COMUNA: ESTUDI DE DEU QÜESTIONS CONTROVERTIDES RESOLTES PEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

Joan-Maria Raduà Hostench
Advocat

La comunitat de béns és vista tradicionalment com a font de conflictes entre els seus integrants. Per aquest motiu, el legislador afavoreix l'exercici de l'acció de divisió fins al punt que qualsevol copropietari la pot exercir en qualsevol moment (tal com disposa el primer apartat de l'article 552-10 del Codi civil de Catalunya [CCCat], amb les úniques excepcions previstes en els apartats 2, 3 i 4 del mateix article).

El procediment per a practicar-la sovint és motiu de controvèrsia i, de fet, hi ha resolucions diverses per part de la judicatura, cosa que ha fet que en els darrers anys el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) hagi hagut d'aclarir i de perfilar els criteris per a executar la divisió. En aquest article fem esment de deu dels diferents temes o aspectes que ha hagut de resoldre en cassació el TSJC. Seguidament tractarem els criteris jurisprudencials que ha fixat en les sentències que comentem en cadascun dels deu apartats següents.

1. CARÀCTER DISPOSITIU O IMPERATIU DE LES NORMES QUE REGULEN LA DIVISIÓ DE LA COSA COMUNA

El caràcter dispositiu dels criteris per a practicar la divisió va ser proclamat en la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (STSJC) del 10 de febrer de 2011, en la qual el TSJC accepta que s'apliquin a la divisió de la cosa comuna els criteris de divisió establerts en el Codi civil (CC) espanyol perquè ho havien pactat expressament tots els comuners, els quals van establir que, en cas de divisió de la comunitat, aquesta es faria d'acord amb el CC. El recurrent en cassació va denunciar la inaplicació de la normativa espanyola perquè a Catalunya cal aplicar el CCCat. Ara bé, el TSJC considera que les normes del CCCat són dispositives i no imperatives, de manera que si en constituir-se la comunitat indivisa o posteriorment els comuners van pactar unànimement que per a regular la divisió de la comunitat s'hauria d'aplicar el CC, llavors cal aplicar aquest perquè és el sistema de divisió acordat pels cotitulars.

Aquest caràcter potestatiu o dispositiu ha estat confirmat per altres sentències del TSJC, com la del 19 d'abril de 2018 i la del 5 de juliol de 2018. En la primera s'estableix que els copropietaris poden pactar per unanimitat com fer la divisió sense subjectar-se a les regles dels apartats 2-6 de l'article 552-11 CCCat:

[...] si los propietarios no se ponen de acuerdo, la autoridad judicial decidirá conforme a los criterios establecidos en los apartados 2 a 6 del artículo 552-11, que deberán ser ponderados, en unos casos discrecionalmente, y en otros obligatoriamente por el juez, a la vista de las pretensiones de las partes, de la naturaleza del objeto a dividir y de la participación que en él tengan los litigantes

I afegeix:

[...] entre los primeros, se halla el que permite establecer sobre el inmueble objeto de la comunidad ordinaria el régimen de propiedad horizontal, lo que aquí no es factible; la división mediante la atribución del usufructo a uno o varios cotitulares y la nuda propiedad a uno u otros (artículo 552-11.3) tampoco es viable en este caso. Entre las normas imperativas destaca la que prima el interés del partícipe mayoritario, pues se permite al cotitular que ostenta como mínimo el 80 % de las cuotas sobre el bien o derecho que pueda exigir la adjudicación objeto de la comunidad, pagando en metálico a los demás titulares el valor pericial de su participación (artículo 552-11.4).

A més, cal tenir present que si en el procediment de divisió les parts han estat d'acord en el criteri aplicable per a practicar-la, el jutjat no pot aplicar un criteri diferent. Això ha declarat el TSJC en la seva Sentència del 5 de desembre de 2019:

[...] ara bé, el que en cap cas sosté aquesta doctrina és que el tribunal pugui resoldre la contesa fent aplicació d'un criteri legal de divisió diferent d'aquell que les parts voluntàriament hagin considerat prevalent fins al punt de considerar-lo qüestió no controvertida, com succeeix en el nostre cas.

I afegeix:

[...] en efecte, els litigants van acordar lliurement i irrevocable mitjançant les postures adoptades en els respectius escrits d'al·legacions, consolidades en l'audiència prèvia, i que no poden ser objecte de variació unilateral en el judici, el procediment de divisió que havia d'aplicar-se als immobles [...] de manera que la sentència que havia de pronunciar el jutge i més tard el tribunal d'apel·lació havia de ser congruent amb aquestes pretensions oportunament deduïdes en el litigi, excloses de tota controvèrsia per imperatiu dels articles 216 i 218 LEC.

2. PACTE D'INDIVISIÓ

La comunitat de béns és vista pel legislador i per la jurisprudència com una situació transitòria, de manera que, a manca d'un pacte exprés d'indivisió, els comuns no estan obligats a romandre en la comunitat i per això poden demanar-ne en qualsevol moment l'extinció. Ara bé, l'existència d'un acord unànimе d'indivisió establert pels comuns els vincula (en el temps que no superi el topall establert en l'article 552-10.2 CCCat).

El TSJC ha admès en la seva Sentència de l'11 d'abril de 2019¹ com a motiu per a no practicar la divisió, el pacte acordat pels hereus en l'escriptura de divisió de l'herència consistent a mantenir la situació d'indivisió, en aquest cas, per motius tributaris.

3. CAL NO CONFONDRE L'ACCIÓ DE DIVISIÓ AMB EL PROCEDIMENT PER A DUR-LA A TERME, DE MANERA QUE NO ES PRODUEIX INCONGRUÈNCIA QUAN LA SENTÈNCIA NO ORDENA LA PRÀCTICA DE LA DIVISIÓ EN LA FORMA SOL·LICITADA PER LES PARTS

El TSJC ha volgut deixar clar en moltes de les seves sentències que no és el mateix l'acció de divisió que la manera de materialitzar-la. Aquesta diferència és la que explica i alhora permet que el Tribunal no hagi de seguir necessàriament la manera de procedir postulada per les parts. Així, la Sentència del 19 d'abril de 2018 proclama:

[...] la acción de división es una única acción. No existen tantas acciones como formas de llevar a cabo la división. En consecuencia, no existe incongruencia en aquellas sentencias que no acceden a dividir en la forma solicitada por la parte actora o la parte demandada, sino en la forma que acuerda el juez conforme a los criterios legales de aplicación.

1. Es diu en aquesta sentència:

D'altra banda, si la tesi dels demandants és que el motiu determinant de l'assumpció del compromís de no vendre (obtenció d'una substancial reducció tributària) ha desaparegut respecte de dos dels intervinents, aquesta nova circumstància no pot ser imposada al tercer intervinent en aquest pacte, el demandat, qui en tot moment ha manifestat el seu interès per seguir en la indivisió de l'habitatge rebut en herència de la seva mare pel termini de cinc anys convingut a fi de consolidar, en els termes de l'article 19.1 de la Llei 19/2010, la reducció de l'impost de successions, la qual consolidació s'ha produït el 6 d'abril de 2019, als cinc anys de la mort de la causant (STSJC 11 abril 2019, Roj: STSJ CAT 2836/2019).

Això no vol dir que el jutge pugui obviar els criteris imperatius (per exemple, quan un partícip que té més del 80 % demana que li sigui adjudicat el bé, en aquest cas l'hi haurà d'adjudicar), sinó que significa que no necessàriament ha d'aplicar el procediment que li demanen les parts.

Així ho ha reiterat també el TSJC en les seves sentències del 5 de juliol de 2018, 18 de febrer de 2019, 11 de novembre de 2019 i 11 de gener de 2022.

Per tant, un cop exercida l'acció de divisió, el jutge ha d'aplicar al cas concret el criteri legal de divisió que consideri més adient i no està lligat pel que hagin manifestat les parts.² Ara bé, considerem que això s'ha de matisar. Al nostre entendre, si les parts estan d'acord amb el procediment de divisió, en aquest cas el jutge haurà de seguir el criteri acordat per les parts. De fet, és el que el mateix TSJC va disposar en la Sentència del 5 de desembre de 2019, comentada abans:

[...] ara bé, el que en cap cas sosté aquesta doctrina és que el tribunal pugui resoldre la contesa fent aplicació d'un criteri legal de divisió diferent d'aquell que les parts voluntàriament hagin considerat prevalent fins al punt de considerar-lo qüestió no controvertida, com succeeix en el nostre cas.

De fet, aquesta darrera sentència reconeix l'autonomia de la voluntat de les parts i entronca amb la línia ja marcada per la Sentència del 10 de febrer de 2011, que proclamava el caràcter dispositiu de les normes reguladores de l'extinció de la comunitat indivisa en el CCCat quan existeix acord unànimе entre els propietaris.

4. NO CAL INTERPOSAR UNA RECONVENCIÓ PER A PROPOSAR UN SISTEMA DE DIVISIÓ ALTERNATIU

Precisament, perquè no s'ha de confondre l'acció de divisió amb la manera de materialitzar-la, el TSJC ha proclamat reiteradament que el demandat no ha de formular una reconvenció per a proposar un sistema de divisió alternatiu al que demana l'actor.

2. Així, la STSJ del 18 de febrer de 2019 (Roj: STSJ CAT 1288/2019) diu:

Ejercitada la acción, no puede vincularse la misma a que la división se haga de una determinada manera, sino que el Juez debe resolver conforme a la discusión planteada por las partes; en este caso, si la finca es indivisible, como dice la parte actora, o es divisible, como afirma la parte demandada.

Això ha manifestat el TSJC en les sentències del 7 de gener de 2015,³ 18 de febrer de 2019 i 11 de gener de 2022, entre d'altres.

5. CONCEPTE D'INTERÈS EN L'ADJUDICACIÓ DEL BÉ INDIVISIBLE

Tradicionalment la jurisprudència de les audiències catalanes havia considerat que per a adjudicar un bé indivisible no feia falta justificar un interès, sinó que es considerava suficient manifestar el desig de quedar-se el bé.

Aquesta interpretació va ser modificada per la STSJC del 3 de novembre de 2016, que va declarar que no n'hi ha prou amb dir que es té interès en l'adjudicació del bé, sinó que, quan més d'un propietari manifesta que desitja el bé, llavors cal anar més enllà del que seria un simple interès merament subjectiu i cercar l'existència d'un interès legítim jurídicament tutelable. Això implica que si més d'un titular manifesta el seu interès en l'adjudicació del bé, el tribunal haurà de comparar els interessos adduïts per les parts per tal d'adjudicar el bé a la part que hi tingui major interès tutelable (i, en cas d'interès i de quota de participació iguals, decidirà la sort). Així, tal com diu la sentència esmentada a l'inici del paràgraf:

Contràriament a la tesi que segueix la Sentència de l'Audiència, l'interès no és un interès merament subjectiu, sinó que es tracta d'un interès legítim jurídicament tutelable, un interès que no pot dependre tan sols de motivacions absolutament personals i subjectives dels comuns, com ara: si un és més ric o més pobre, si un ho ocupa amb títol i l'altre no, tampoc si un cotitular (cas que es tracti, com aquí succeeix, d'un habitatge) hi té el seu domicili o residència habitual i l'altre no, ja que podria ésser que el fet de tenir-hi el domicili provingués de la simple descendència dels altres, o pel fet que el posseïdor hagués abusat dels seus drets, o fins i tot pel fet d'haver-li estat atribuït l'ús de l'habitatge en un procediment matrimonial o similar.

Aquesta obligació de ponderar els interessos va ser ratificada posteriorment pel mateix TSJC quan va refermar la seva doctrina en la Sentència del 5 de juliol de 2018,

3. STSJC del 7 de gener de 2015 (Roj: STSJ CAT 547/2015):

La reconvencción implica el ejercicio de una acción independiente frente a la promovida por la parte demandante, que pretende la efectividad de un derecho respecto de ésta, cosa que no acontece en el caso enjuiciado, en que ambas partes están conformes con la división de los bienes comunes y la discrepancia surge en la forma de llevarla a cabo, que emana y deriva precisamente del carácter supuestamente indivisible del patrimonio, según las actoras, y divisible, según sostienen los demandados.

en la qual afirma que «cal ponderar en cada cas l'interès de les parts en el bé, considerat en si mateix, i en cas que fossin equivalents aplicant els paràmetres exposats abans, haurà de decidir la sort».

També la Sentència del 5 de desembre de 2019 ho reitera:

[...] no n'hi ha prou amb la simple formulació de l'interès, sinó que aquest ha de ser legítim i jurídicament tutelable, i [...] no pot dependre tan sols de motivacions absolutament personals i subjectives dels comuners, la qual cosa obliga a ponderar les circumstàncies concurrents.

6. MOMENT DE MANIFESTAR L'INTERÈS

Una altra qüestió controvertida és la del moment en què les parts han d'expressar el seu interès en l'adjudicació del bé. Aquest tema ha estat abordat en diverses sentències del TSJC.

La STSJC del 5 de desembre de 2019 tracta directament aquest tema i es fa ressò del criteri marcat per la STSJC del 3 de novembre de 2016, on es van considerar determinants el factor temporal i la conducta de les parts al llarg del procediment. És a dir, quan les parts van exterioritzar el seu interès.⁴

També la STSJC de l'11 de febrer de 2022 analitza la conducta de les parts en el procediment i pren en consideració quan van expressar el desig d'adjudicar-se el bé. El que el TSJC vol evitar és una actuació deslleial d'una de les parts, que manifesta

4. Diu la STSJC del 3 de novembre de 2016 (Roj: STSJC 8921/2016):

I, aplicant la dita doctrina al tema en decisió, l'interès el té manifestament la senyora T. pel fet que: quan contesta la demanda, és a dir, quan es dirigeix als tribunals per primera vegada, en aquest debat, ja mostra la seva voluntat de seguir vivint a l'habitatge en litigi, d'adquirir l'habitatge i s'ofereix a pagar-ne la part del preu just que li correspongui; també, durant tot el litigi, exhibeix el seu interès per continuar-hi vivint, on ja té la vida organitzada i [...]. Contràriament a l'anterior afirmació, no hi ha res que permeti afirmar que el senyor L. tingui un interès igualment tutelable al de la senyora T. quan: a) en el primer moment, en la presentació de la demanda fa evident la seva manca de voluntat d'adquirir l'habitatge i immediatament insisteix a vendre'l en subhasta pública, fent palès que li importa poc el destí de la finca en litigi; b) una vegada vista la resposta de la contrària que exhibeix sense dubtes la voluntat de seguir desenvolupant la seva vida familiar en la finca objecte de la contesa, la conducta del senyor L. fa un gir radical, i ara diu que li agrada el lloc on està situat l'immoble però d'aquest només se n'infereix una prioritat a perjudicar la part contrària, ja que la seva voluntat d'adquirir la casa de Vilosell sembla que neix en el moment que descobreix que la senyora T. no la vol vendre, sinó que vol continuar vivint-hi; c) ja fa molts anys que no hi viu atès que té un altre habitatge i no ha fet cap acció encaminada a oferir un pacte a la senyora T. per comprar-li la seva part, tot i que afirma que aquesta va voler reconciliar-se amb ell perquè necessitava diners per mantenir els seus fills i les seves necessitats bàsiques [...].

tard el seu interès com a estratègia de defensa davant de la manifestació de la voluntat de l'altra part d'adjudicar-se el bé.

Aquesta sentència afirma:

[...] para que pueda ser tomado en consideración dicho interés, deberá haber sido manifestado en la fase declarativa del procedimiento de división o, incluso, en la ejecución de la correspondiente resolución judicial, pero en este caso solo si no se discutió antes aquella. En este sentido, cabe aludir al supuesto de infracción procesal por manifestación extemporánea del interés en adjudicarse la cosa común indivisible por uno de los cotitulares, en oposición al oportunamente manifestado por otro que analizamos en nuestra STSJCat 79/2019 (FFDD2-3).

En aquest punt, cal també destacar la STSJC del 30 d'octubre de 2020, que afirma:

Si alguno de los copartícipes tiene interés en la adquisición del bien, lo ha de indicar así, sea en la fase declarativa del procedimiento de división si se discutió en ella el procedimiento para su cese, sea en la fase de ejecución si no se resolvió antes, como sucedió en el presente caso (STSJCat 79/2019 de 5 de diciembre). Solo si (o en el caso de que) *ningún* cotitular tiene interés, procede la venta, que necesariamente será a terceros.

Tot seguit, manifesta:

[...] de este modo, no cabe que el cotitular intervenga en la subasta, pues su participación demuestra que sí tenía interés en la cosa y, por tanto, que debió solicitar su adjudicación pagando a los demás el valor pericial de su participación, que en *ningún caso tiene la consideración de precio ni de exceso de adjudicación*.

Així doncs, sembla que amb aquesta sentència el TSJC prohibeix la participació dels cotitulars en la subhasta, pràctica que es produeix en més d'una ocasió. Al nostre entendre (i a falta que el mateix TSJC ratifiqui o aclareixi aquesta declaració), el que es vol evitar no és tant que un partícip intervingui en la subhasta, sinó que se li adjudiqui el bé per sota del valor pericial i obtingui així un enriquiment injust (tema que tractarem a continuació). Donaria peu a aquesta interpretació la STSJC de l'11 de febrer de 2022, que seguidament comentarem juntament amb la STSJC del 30 d'octubre de 2020.

7. PROHIBICIÓ DE L'ENRIQUIMENT INJUST D'UN PARTÍCIPI EN DETRIMENT DE L'ALTRE

Com dèiem, la STSJC de l'11 de febrer de 2022 també resulta molt interessant per a evitar abusos i l'enriquiment d'una part respecte de l'altra quan se subhasta el bé i s'adjudica a un dels partícips en la subhasta. El TSJC vol evitar que quan el bé surt a subhasta (perquè cap dels cotitulars ha manifestat interès en el bé), aquest acabi sent adjudicat a un dels copropietaris per un valor inferior al pericial. En aquest cas, el TSJC afirma:

[...] lo que no sería posible, por considerarse contrario a las reglas de la buena fe (art. 111-7 CCCat), es la adquisición *ex post* en subasta pública de la cosa común por uno de los copartícipes por valor inferior al determinado pericialmente en el precedente procedimiento de división, en el curso del cual no hubiere exteriorizado su interés por adquirirla, teniendo en cuenta que la acción de división no puede beneficiar a uno de los partícipes en detrimento de los demás (STSJCat 35/2020 FD3).

De fet, aquesta sentència segueix el camí marcat per la STSJC del 30 d'octubre de 2020, dictada en un procediment d'enriquiment injust produït arran de l'adjudicació d'un bé immoble per sota del valor pericial a un cotitular en una subhasta judicial seguida en un procediment de divisió de la cosa comuna en adjudicar-se l'immoble. El cotitular que no es va adjudicar el bé va interposar una demanda en la qual sol·licitava la compensació del valor per enriquiment injust de l'altre copropietari, cosa que va aconseguir. I tot això perquè, tal com declara aquesta sentència:

[...] la acción de división no puede beneficiar a uno de los partícipes en detrimento de los demás. Antes bien, al final del proceso, todos deben ver preservado por igual el valor económico de su propiedad en función de la participación que sobre ella tenían. Este principio no se cumpliría si uno de los comuneros —el que participa en la subasta— conserva el valor de la parte que le corresponde y paga a los demás un menor precio por las suyas.

8. ACUMULACIÓ DE L'ACCIÓ DE DIVISIÓ DE LA COSA COMUNA EN UN PROCEDIMENT MATRIMONIAL

L'acció de divisió es pot acumular a un procediment matrimonial (art. 552-11.6 i 232-12 CCCat i 437.4.4 LEC). Ara bé, perquè es puguin tramitar conjuntament cal que no existeixi cap controvèrsia sobre la titularitat del bé ni sobre les quotes de cadascun dels cònjuges. Si això succeeix, no es podrà acumular l'acció de divisió al

procediment matrimonial. Així ho ha establert la jurisprudència en sentències com la STSJC del 8 d'octubre de 2012:

[...] si existe controversia entre las partes respecto a la propiedad del dinero existente en las cuentas comunes, no puede estimarse la acción de división de la cosa común que se acumuló al proceso de divorcio, debiendo las partes acudir al procedimiento declarativo para dilucidar sus pretensiones respecto a la titularidad y reparto de las cuentas y productos financieros.

9. POSSIBILITAT DE FORMAR LOTS EN UN PROCEDIMENT ORDINARI

L'apartat 6 de l'article 552-11 CCCat manifesta expressament que les comunitats ordinàries que hi ha entre els cònjuges, en els procediments de separació, divorci o nul·litat matrimonial (també en casos de ruptura de la parella estable), es poden dividir com una sola divisió la totalitat o una part dels béns sotmesos al règim de comunitat ordinària que tinguin els cònjuges, d'acord amb l'article 232-12 CCCat. En ocasions ha sorgit la controvèrsia sobre si també poden formar-se lots en un procediment ordinari.

La citada anteriorment STSJC del 7 de gener de 2015, alhora que declara que no cal interposar una reconvenió per a proposar un sistema de divisió diferent del que proposa l'actor, admet la formació de lots d'immobles a petició d'una de les parts en un procediment ordinari.⁵

També la STSJC de l'11 de novembre de 2019 admet la formació de lots de béns en un procediment ordinari:

[...] la raó justificativa de la regla prevista en l'apartat 6 de l'article 552-11 CCCat és aplicable per via analògica (article 4.1 CC) a tota situació en què l'acció de divisió tingui per objecte una pluralitat de béns perfectament delimitada.

5. La STSJC del 7 de gener de 2015 (Roj: STSJ CAT 547/2015) admet que aquests lots es formin en el moment de l'execució de la Sentència, ja que afirma:

Así las cosas y como quiera que en el supuesto examinado no ha habido la necesaria contradicción para la formación de lotes, ni se ha seguido ninguno de los procedimientos de división que establece nuestra Ley adjetiva, es por lo que deberá realizarse, cual concluye certeramente la resolución de la Audiencia Provincial aquí recurrida, en trámite de ejecución de sentencia, en donde se procederá a determinar, con la debida contradicción, la integración y el valor de cada lote, las posibles compensaciones en metálico y el sistema de adjudicación, que, en defecto de pacto, será por sorteo.

En aquesta darrera sentència el TSJC estableix que no resulten aplicables de manera directa i preferent els criteris de divisió de l'apartat 5 de l'article 552-11 CCCat, ja que la divisió es projecta sobre un total de dinou elements privatis d'un edifici en propietat horitzontal i per aquesta raó considera d'aplicació preferent el que es preveu en els apartats 2 i 6 de l'article 552-11 CCCat, és a dir, fer lots per a repartir els dinou elements privatis entre els partícips.⁶

10. NO ADJUDICACIÓ D'UN BÉ NO DESITJAT

Ha estat objecte de debat si en practicar-se la divisió de béns divisibles o també en casos de formació de lots, es pot imposar l'adjudicació a una de les parts, d'un bé o d'un lot de béns que no desitja.

En aquest sentit, hem de recordar la STSJC del 19 de maig de 2014, que diu:

[...] no habiéndose solicitado expresamente por los cónyuges la formación de lotes a efectos de la división de la cosa en común, se acuerda adjudicar al esposo los bienes que radiquen en Barcelona, con obligación de abonar la mitad a su esposa, y de proceder a la venta de los bienes existentes en Andorra, repartiéndose por mitad entre ambos el precio obtenido.⁷

6. Així ho raona el Tribunal en el fonament jurídic setè de la STSJC de l'11 de novembre de 2019 (Roj: STSJ CAT 9839/2019):

En conseqüència, la decisió de l'Audiència d'aprovar la proposta lletra B del pèrit s'ajusta al procediment escaient (article 552-11, apartats 2 i 6 CCCat), ja que es tradueix en la distribució per lots dels béns entre els titulars, havent-se format els lots seguint criteris tan plausibles com ara (i) tractar que fossin de valor similar, minimitzant així les compensacions econòmiques, (ii) evitar al màxim les indivisions, inevitable només en el cas de l'àtic pel seu valor més rellevant i que ha estat acceptat de manera expressa i tàcita pels qui en són adjudicataris, (iii) respectar l'interès manifestat pels propietaris en l'assignació d'una finca concreta, principalment la d'aquells que tenen fixat llur domicili en un pis del propi edifici, i resoldre les concurrències d'interès en atenció a un estricte criteri cronològic en la seva formulació, (iv) no adjudicació d'una finca a qui hagués manifestat una voluntat contrària a dita adjudicació, (v) assignar als pisos i locals el seu valor de mercat, corregit a la baixa respecte dels que són ocupats per llogaters, llevat que l'ocupació l'exerceixi qui en resulta adjudicatari.

7. En aquest cas, l'espòs va demanar l'adjudicació dels béns situats a Barcelona i que s'adjudiquessin a l'esposa els situats a Andorra. Aquesta va manifestar que no desitjava cap dels béns. Per aquest motiu, el TSJC confirma l'adjudicació dels béns de Barcelona a l'espòs, que haurà de pagar a l'esposa el valor pericial de la seva participació en els béns, i ordena la subhasta dels situats a Andorra, ja que cap dels dos no els vol.

També en termes similars es manifesta el TSJC en la Sentència de l'11 de novembre de 2019 quan entre els criteris per a fer la distribució de lots entre els cotitulars indica expressament la «no adjudicació d'una finca a qui hagués manifestat una voluntat contrària a dita adjudicació».

RELACIÓ DE SENTÈNCIES CITADES:

STSJC del 10 de febrer de 2011; Roj: STSJ CAT 1857/2011.
STSJC del 8 d'octubre de 2012; Roj: STSJ CAT 10899/2012.
STSJC del 19 de maig de 2014; Roj: STSJ CAT 5537/2014.
STSJC del 7 de gener de 2015; Roj: STSJ CAT 547/2015.
STSJC del 3 de novembre de 2016; Roj: STSJ CAT 8291/2016.
STSJC del 19 d'abril de 2018; Roj: STSJ CAT 4984/2018.
STSJC del 5 de juliol de 2018; Roj: STSJ CAT 3578/2018.
STSJC del 18 de febrer de 2019; Roj: STSJ CAT 1288/2019.
STSJC de l'11 d'abril de 2019; Roj: STSJ CAT 2836/2019.
STSJC de l'11 de novembre de 2019; Roj: STSJ CAT 9839/2019.
STSJC del 5 de desembre de 2019; Roj: STSJ CAT 10651/2019.
STSJC del 30 d'octubre de 2020; Roj: STSJ CAT 9691/2020.
STSJC de l'11 de gener de 2022; Roj: STSJ CAT 1113/2022.